

Arrest

nr. 274 927 van 30 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier en de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 28 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1992.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 5 december 2019. Op 13 december 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 16 september 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 20 december 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben en de Ahmadiya-variant van de Islam te belijden. U bent afkomstig van het Chauwdary Fakir Mohammad dorp, maar verhuisde 25 jaar geleden naar Umar Kot in de Punjab, waar u woonde tot u in 2014 Pakistan verliet.

In mei, juni of juli 2014 trouwde uw broer, en u werd aangesteld om de uitnodigingen voor het huwelijk te laten drukken. U liet evenwel de "Bismillah" spreuk opnemen op de uitnodiging, wat voor Ahmadi in Pakistan verboden is. Dit kwam extremisten van de Khatm-e-Nabuwat-beweging (hierna KeN) ter ore, en terwijl u met uw broer en schoonzus elders op huwelijksreis waren vielen ze het huis van de familie aan en dreigden ze u te doden. U besloot daarom het land te verlaten, en reisde in september 2014 naar Maleisië. U werd hier door de UNHCR erkend als vluchteling, maar het was er moeilijk leven voor u omdat u vaak afgeperst werd door de lokale politie, en u geen werk vond. U besloot daarom in september 2019 terug te keren naar Pakistan. U verbleef hier zo'n drie maanden op verschillende adressen bij vrienden en familie omdat u niet naar huis durfde terugkeren, en kon uiteindelijk met een Italiaans visum in december 2019 naar Europa reizen.

U kwam aan in België op 5 december 2019, en verzocht hier om internationale bescherming op 13 december 2019. Ter staving van uw relaas legt u voor: een Pakistaans paspoort en identiteitskaart, een vluchtelingenkaart en dossier van de UNHCR, en kopieën van een attest van de gemeenschap, foto's, attesten van deelname aan activiteiten en badges, rapporten over de situatie voor Ahmadi in Pakistan, voorbeelden van anti-Ahmadi propaganda, verblijfspapieren van familieleden in België, een brief van de leider van de gemeenschap, en attesten van bijdragen die u deed aan de gemeenschap.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorafgaand dient er op gewezen te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de precäre situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van januari 2017 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5857ed0e4.html> of <https://www.refworld.org>). Hierin stelt de UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of religion, ethnicity, (imputed) political opinion, and/or other relevant grounds, depending on the individual circumstances of the case".

Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

U beweert dat u niet kan terugkeren naar Pakistan nadat u daar in de problemen kwam met de KeN naar aanleiding van het laten drukken van huwelijksuitnodigingen met daarop een spreuk die Ahmadi's niet zouden mogen gebruiken. Hierover dient ten eerste te worden opgemerkt dat u nadat u in de problemen gekomen zou zijn u initieel naar Maleisië gevlucht zou zijn, alwaar u om internationale bescherming verzocht via de UNHCR. U zou hier ook erkend geweest zijn als vluchteling. U koos er evenwel voor om in september 2019 terug te keren naar Pakistan vanuit Maleisië (CGVS p. 4). Het is primo al zeer merkwaardig dat iemand die zegt voor vervolging te vrezen in zijn thuisland, niettemin vrijwillig naar datzelfde land zou terugkeren vanuit een plaats waar hij de internationale bescherming genoot. Dit kan gelezen worden als een afwezigheid van een gegronde vrees voor vervolging in uw thuisland. Zelfs als u de toestand in Maleisië om verschillende redenen ondraaglijk achtte, hoeft dit namelijk niet te betekenen

dat u moet terugkeren naar Pakistan; u zou rechtstreeks van Maleisië naar Europa zijn kunnen reizen. Dat u niettemin er voor koos om terug te keren naar Pakistan en hier nog maandenlang verbleef, is een indicatie dat er niet werkelijk sprake is van een gegronde vrees voor vervolging. Secundo bleek ook dat wanneer u bevraagd werd over de redenen voor uw terugkeer naar Pakistan in 2019, u aangeeft dat "ik had geen geld meer" (CGVS p. 6). De reden voor uw vertrek uit Maleisië en terugkeer naar Pakistan lijkt met andere woorden hoofdzakelijk economisch gemotiveerd geweest te zijn (zie ook verklaring DVZ dd. 27 februari 2020, afdeling 35.), een factor die niet zou mogen opwegen tegen een gegronde vrees voor vervolging. Dat u verklaart om deze reden te zijn teruggekeerd naar Pakistan, is een volgend element dat wijst op de afwezigheid van een gegronde vrees voor vervolging.

Dit sluit aan bij de vaststelling ten tweede dat u na uw terugkeer naar Pakistan in september 2019 (CGVS p. 4) naar eigen zeggen geen problemen meer hebt gekend met uw voorgehouden vervolgers. U verklaart dit door te stellen dat u gedurende deze periode steeds binnen bleef en vaak verhuisde zonder naar uw eigen stad terug te keren (CGVS p. 6). Maar de vaststelling blijft dat u zelf aangeeft geen problemen gekend te hebben gedurende een maandenlange terugkeer naar Pakistan, wat wederom een indicatie lijkt te zijn dat u geen gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van Pakistan aannemelijk kan maken. Hier op gewezen, stelt u ten derde dat u niettemin nog geregeld bedreigd zou worden door mensen die bij u thuis gaan aankloppen om u te bedreigen. U geeft initieel aan dat u zo om de twee a drie maanden bedreigd zou worden, en dat u laatst bedreigd geweest zou zijn zo'n vier a vijf maanden voor het interview voor het CGVS, wat u hoorde via uw broer (CGVS p. 7). Als u evenwel nader wordt bevraagd over deze voorgehouden bedreigingen, dient u uiteindelijk toe te geven dat u helemaal niets zodanig concreet van uw broer te horen kreeg; meer nog: dat hij helemaal geen melding maakte van bedreigingen als jullie praten (CGVS p. 7). U verwijst dan wel naar een bedreiging die geuit zou zijn geweest aan het adres van uw zus, maar ook deze blijkt als u gevraagd wordt om ze te concretiseren geheel hypothetisch te zijn geweest (CGVS p. 7).

Uiteindelijk dient u aan te geven dat u een telefonische bedreiging ontving van een nummer dat u blokkeerde, waarop u een andere bedreiging ontving van een ander nummer (CGVS p. 8). Van het "bij u thuis aankloppen" waarvan eerder gewag gemaakt (CGVS p. 7) is al helemaal geen sprake meer. Het is trouwens ook opvallend dat u van deze voorgehouden dreig telefoons geen enkel begin van bewijs kan voorleggen, zoals een aangifte bij de politie (CGVS p. 8). Dat u eerst spreekt van bedreigingen in persoon (ze... komen bij mij thuis aankloppen"; CGVS p. 7), om daarna uw verklaringen bij te stellen naar loutere telefonische bedreigingen ondermijnt de aannemelijkheid van hetgeen u zegt al sterk, en bovendien kan u geen stukken voorleggen om de telefonische bedreigingen te staven. Niet alleen kende u bij een terugkeer naar Pakistan geen problemen, u kan bovendien ook niet hard maken dat er gedurende de laatste jaren zelfs nog maar sprake was van bedreigingen.

Er kunnen ten vierde bovendien ook ernstige vraagtekens gesteld worden bij de door u voorgehouden oorsprong van uw problemen in Pakistan. U stelt dat u bedreigd wordt door KeN nadat u een voor Ahmadi's verboden spreuk liet afdrukken op een huwelijksuitnodiging. Het is primo vreemd dat u een dergelijke spreuk tout court zou laten aanbrengen aangezien u hier zelf over verklaart dat u weet dat het strafbaar is met levenslange opsluiting (CGVS p. 8). Gevraagd of u wist dat het illegaal was wat u deed, antwoordt u naast de kwestie, maar u houdt wel vol dat u niet opzettelijk problemen probeerde zoeken (CGVS p. 11). Het lijkt evenwel maar vreemd dat u moedwillig een verboden spreuk op een uitnodiging zou plaatsen als u niet van plan was hierdoor een statement te maken of iets dergelijks.

Secundo is het in dit kader ook merkwaardig dat u verklaart geen problemen met de autoriteiten gekend te hebben omwille van deze misstap uwentwege. Er zou zelfs door uw belagers geen first information report gemaakt zijn of enige andere klacht (CGVS p. 10). Ook dit is erg vreemd te noemen: u zou de Pakistaanse wet overtreden hebben, en hierdoor in het vizier gekomen zijn van de mensen van KeN, zonder dat die van de gelegenheid gebruik maakten om de Pakistaanse overheid tegen u in te schakelen? Dit is maar erg weinig aannemelijk. Zelf probeert u dit te verklaren door te verwijzen naar een vriend van de familie, uw buurman, die bij de politie zat en u indekte toen men klacht tegen u probeerde in te dienen (CGVS p. 10). Maar het valt sterk te betwijfelen dat het kennen van een enkele politieagent u hiertegen zou kunnen indekken – de belagers zouden eenvoudigweg bij een ander kantoor een klacht kunnen gaan indienen. De afwezigheid van overheidsvervolging in uw geval is daarom een element dat de aannemelijkheid van hetgeen u voorhoudt verder ondermijnt.

Bovendien stelt de brief van uw gemeenschap in België die u voorlegt net dat het probleem was dat "de mullahs een klacht ingediend tegen zijn familie" hadden (document 4), in tegenstelling tot uw verklaringen gedurende het persoonlijk onderhoud voor het CGVS. U zou ook iets dergelijk verklaard hebben bij uw verzoek om internationale bescherming in Maleisië: "Along with this they also surrounded the police station and pressurising them to file a complaint against us and to arrest all of us. [...] Fatwas to kill was issued, due to this we were in tension all the time. [...] The administration always listen to opponents even they falsely accuse us and they torture us." (vertaling document 3). Ook dit is nefast voor de aannemelijkheid van hetgeen u voorhoudt

Tertio is het ook opvallend dat u verklaart dat u de enige was die in de problemen kwam omwille van het bezwarende drukwerk. Het ging namelijk om drukwerk bestemd voor de trouw van iemand anders (uw broer en schoonzus; CGVS p. 8), en het lijkt logisch dat in geval van controverse het koppel dat bij naam op het drukwerk staat het eerste doel van de KeN zouden zijn. Maar u houdt daarentegen voor dat u het eerste en enige doel van de KeN bleef (CGVS p. 9). U stelt in dit kader dat ze uw broer en schoonzus met rust lieten omdat "ze waren al getrouwd wat konden ze doen" (CGVS p. 9), een totale non sequitur. Bij herhaling stelt u dat het de belagers specifiek om u te doen was – ze zouden het huis van de familie aangevallen hebben met de boodschap "waar is I." (CGVS p. 8, 9). Het ergste dat uw broer naderhand overkomen zou zijn was een korte arrestatie omwille van een betalingsdispuut (CGVS p. 9), waarvoor het verband met het door u voorgehouden probleem puur hypothetisch is. Of de drukker van de uitnodiging in de problemen kwam, weet u niet (CGVS p. 11), wat getuigt van maar weinig interesse in uw eigen zaak – dit zou u toch wel ter ore gekomen moeten zijn in de periode na de aanval tegen uw huis. Het lijkt in ieder geval maar vreemd dat dergelijke extremisten voor wie elk excuus waarschijnlijk genoeg zou zijn om herrie te schoppen, op dit moment plots zodanig scrupuleus zouden handelen dat ze enkel achter degene aan gingen die het drukwerk bestelde, en niet de drukker of het koppel dat trouwde. Ook dit is een maar weinig aannemelijk element in uw relaas.

Het wordt bovendien tegengesproken door de verklaringen die u in Maleisië afgelegd zou hebben, waarop supra reeds gewezen: hier is geen sprake van persoonlijke bedreigingen aan uw adres, maar gaat het consequent om "wij": "They pelt stones and are giving threats to us to leave our home otherwise they would kill us. Along with this they also surrounded the police station and pressurising them to file a complaint against us and to arrest all of us." (vertaling document 3). Dergelijke tegenstrijdigheden zijn zeer nefast voor de aannemelijkheid van uw relaas.

Quarto spreekt u uzelf tegen omtrent de chronologie der gebeurtenissen. Gevraagd wanneer u Pakistan verliet en hoeveel tijd er verstreek tussen uw vertrek en het huwelijk in kwestie en de problemen die u kende, stelde u dat het huwelijk plaatsgreep in juli, waarop u in september het land verliet (CGVS p. 10). Dit sluit aan bij uw eerdere verklaring dat uw huis aangevallen werd na het huwelijk, waarop uw belagers omgekocht werden om hen twee a drie maanden stil te houden (CGVS p. 9, 10). Dit vloekt evenwel met uw eerdere verklaring dat het huwelijk al begin mei plaatsgegrepen zou hebben (CGVS p. 8). Hier op gewezen, verklaart u dat u het niet meer weet of het mei, juni of juli was, maar dat u in ieder geval uw paspoort maakte nadat ze u begonnen te bedreigen, het naderhand even rustig was, en u vertrok toen de bedreigingen opnieuw begonnen (CGSV p. 10). Nochtans kan verwacht worden dat u de datum van het huwelijk goed zou herinneren – u moest immers de uitnodigingen laten drukken, en het vormde (onrechtstreeks) de aanleiding voor uw vertrek uit het land. Dat u hierover in de mist gaat is een volgend element dat de aannemelijkheid van uw relaas ondermijnt.

Quinto geeft u nog aan dat u noch uw familieleden aangifte gedaan zouden hebben van de aanval tegen het huis van de familie waarbij om uw uitlevering gevraagd werd, noch van de dreigtelefoons achteraf (CGVS p. 8, 12), zogezegd omdat niemand luistert. Nochtans gaf u eerder te kennen een vriend te hebben bij de politie, maar die kon kennelijk niet helpen in deze kwestie (CGVS p. 12). Dit valt maar moeilijk te geloven – u zou deze connectie kunnen benutten om de volgens u zeer machtige KeN (zodanig zelfs dat ze u overal in Pakistan zouden kunnen opsporen; CGVS p. 6), te beletten klacht tegen u in te dienen, maar hij zou u niet kunnen helpen bij het zelf laten opstellen van een FIR? De rol die deze bevriende agent speelt lijkt zo al te ad hoc om voor werkelijk genomen te worden. Ook de bezwarende huwelijksuitnodiging kon u voor het CGVS niet voorleggen (CGVS p. 11). Hierdoor kan u uw relaas enkel stoelen op uw verklaringen, die aangetast bleken door een groot aantal onwaarschijnlijkheden. U maakt daardoor het incident dat de aanleiding van uw vertrek uit Pakistan vormde in 2014 niet aannemelijk.

Los van de door u voorgehouden problemen in Pakistan, lijkt ten vijfde uw profiel niet van dien aard dat het u negatief in de aandacht zou brengen in Pakistan. U verklaart dat u in Pakistan studeerde in Rabwah om imam te kunnen worden binnen de gemeenschap, maar al na één jaar deze studie opgaf (CGVS p. 12). Voor het overige was u actief bij het uitvoeren van klusjes allerhande, het helpen organiseren van sportevenementen voor de lokale jeugd, hielp u bij het voorzien van koranlessen en eten binnen de moskee (CGVS p. 14, 15), en hielp u toezichthouden bij de moskee, zonder dat er zich hier ooit incidenten voordeden (CGSV p. 14). Als voor waar genomen getuigen deze zaken van een zekere inzet voor de gemeenschap, maar ze lijken niet van dien aard dat ze u bijzonder in de aandacht zouden doen staan zodanig dat u louter hierom in het vizier van anti-Ahmadi sujetten zou komen.

Ook in België hebt u geen activiteiten ondernomen die u bijzonder in de aandacht doen staan. U verklaart dat u paraat staat voor het uitvoeren van liefdadigheidswerk, en luistert naar speeches en dergelijke, zonder een specifieke functie binnen de gemeenschap te hebben (CGVS p. 13, 14). U legt ook allerhande documenten voor om deze zaken te staven (document 5, 6, 10, 11). U geeft ook aan dat u twee Pakistaanse vrienden in België hebt proberen bekeren tot de Ahmadi strekking van de Islam, zonder negatieve reacties (CGVS p. 16). Wederom wijzen deze zaken op uw geloofsovertuiging, waaraan niet

wordt getwijfeld, maar op zich volstaan deze activiteiten niet om een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde te doen ontstaan.

Ten slotte erkent het CGVS dat UNHCR Maleisië u de vluchtelingenstatus heeft toegekend. Het gegeven dat u in Maleisië door UNHCR de vluchtelingenstatus kreeg toegewezen toont echter niet aan dat u in Pakistan daadwerkelijk werd bedreigd en vervolgd in de zin van de Conventie van Genève. Bovendien zijn de persoonlijke problemen die u in Pakistan ervaren zou hebben, zoals hierboven uiteengezet, niet geloofwaardig, en deze inschatting gemaakt door het Commissariaat-generaal zal primeren op de beslissingen van de UNHCR, welke niet bindend zijn voor het Commissariaat-generaal. Er kan ook nog gewezen worden op de discrepanties tussen uw verklaringen in België, en hetgeen u verklaarde voor de UNHCR op een aantal punten, waarop supra al gewezen.

Betreffende verificatie door de Ahmadi-gemeenschap in België van vervolgingsfeiten die in Pakistan zouden plaatsgevonden hebben, blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd dat het verificatieproces van vervolgingsfeiten in Pakistan verschillende stappen kent, waarbij de nationale gemeenschappen contact opnemen met het kantoor in Londen, dat op zijn beurt dan contact opneemt met de geloofsgemeenschap in Pakistan. Antwoord op verificatievragen wordt op dezelfde wijze via het kantoor in Londen overgemaakt. Voorts blijkt dat de Ahmadi-gemeenschap zelf geen initiatieven neemt om problemen of incidenten actief op te sporen, maar slechts de melding van incidenten en problemen door individuele leden nagaat, wat doet besluiten dat deze verificatieprocedures sterk afhankelijk zijn van verklaringen van deze leden. Voorts blijkt uit de informatie dat de gemeenschap stelt dat zij het nodige doet om de relevante bewijsstukken te verzamelen ter onderbouwing van het onderzoek. Aangezien uit het door u voorgelegde attest nergens blijkt op welke stukken of documenten dit onderzoek steunt, dient besloten te worden dat de gemeenschap zich dus gebaseerd moet hebben op uw verklaringen, hetgeen inherent een verregaande subjectiviteit in zich draagt. Gezien er geen objectieve bewijsbronnen werden overgemaakt of toegevoegd aan uw attest kan er dan ook geen doorslaggevende bewijskracht aan dit attest worden verleend. Hierbij dient er ook op gewezen te worden dat de inhoud van het attest dat u voorlegt (document 4) haaks staat op uw eigen verklaringen; dit attest stelt namelijk dat er door mullahs een klacht tegen uw familie zou zijn ingediend, terwijl u zelf stelde dat dit niet zo was, maar dat u enkel te maken kreeg met telefonische bedreigingen en een aanval tegen het huis van de familie in uw afwezigheid (CGVS p. 8, 10).

Dient ook benadrukt te worden dat in asielzaken documenten een onderdeel van de algehele beoordeling in samenhang met de verklaringen van een verzoeker vormen en deze slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen ondersteunen, wat hier niet het geval is. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Het gegeven dat dit attest opgesteld werd door de Ahmadi-gemeenschap doet hier geen afbreuk aan. Dient bijkomend nog opgemerkt te worden dat uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat corruptie in de Pakistaanse maatschappij volledig ingeburgerd is en zich voordoet als wijdverspreid fenomeen in alle lagen van de samenleving, waardoor de bewijswaarde van alle Pakistaanse documenten zeer relatief is.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2021 beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_10_EASO_COI_Report_Pakistan_Security_situation.pdf of https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_pakistan_security_situation_2021_1027.pdf) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar in het algemeen op enkele lokale uitzonderingen na heeft verdergezet. Zo is er in Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten voor het jaar 2020. De cijfers van de eerste zeven maanden van 2021 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met dezelfde periode in 2020. Volgens experts wordt de periode 2020-2021 gekenmerkt door veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft, waarbij het aantal incidenten en slachtoffers gestaag toeneemt. Het noordwesten van Pakistan wordt terug geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld. De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig zijn in Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft, waarvan meer dan de helft in rurale gebieden leeft. Volgens ACLED werden er in 2020 33 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 7 aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. PICSS registreerde voor deze periode 10 incidenten. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 82 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 11 en PICSS van 26 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Hoewel er een lichte stijging was van het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in 2020 en 2021, bleef het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie beperkt.

Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van militante organisaties gearresteerd of gedood werden. In 2021 werden verschillende leden van militante organisaties met oorsprong in Afghanistan die verantwoordelijk waren voor een aantal aanslagen in 2020, gearresteerd door de CTD. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land en in Rawalpindi. Er wordt geen melding gemaakt van een interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota van 17 februari 2022 de Raad verzocht om de zaak met rolnummer RvV 270 276 / IV te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen of de synthesememorie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesememorie zal neerleggen of van de synthesememorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

De verzoekende partij heeft in de zaak met rolnummer RvV 270 276 / IV de Raad echter op 22 februari 2022 per aangetekende brief gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van haar dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van de verzoekende partij wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Het verzoekschrift

3.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 1 van Protocol nr. 12 bij het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), en van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij vangt haar verzoekschrift aan met een theoretische uiteenzetting over de algemene definitie van de vluchtelingenstatus. Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat er in de context van de Ahmadi's in Pakistan sprake is van een algemeen risico op vervolging dat de hele Ahmadiyya-gemeenschap loopt. Zij citeert uit rechtsleer en Canadese en Britse rechtspraak. Zij wijst erop dat het risico dat een hele groep van personen treft, aanleiding kan geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus aan één lid van die groep. Zij betoogt dat: *"Dat het risico algemeen is, heeft niet tot gevolg dat deze persoon zijn risico zou moeten kunnen onderscheiden van de rest van de leden van zijn*

groep, wat tot gevolg zou hebben dat enkel het “elite” deel van de groep de bescherming van het Verdrag zou kunnen krijgen.” Tevens merkt zij op dat de vrees voor vervolging niet moet worden aangetoond door middel van bewijs van een vervolging in het verleden.

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de situatie van de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan. Zij wijst er onder verwijzing naar rapporten op dat de Ahmadi's een minderheid binnen de Pakistaanse bevolking uitmaken, dat zij door middel van verschillende (grond)wettelijke mechanismen worden gediscrimineerd en bedreigd, dat UNHCR aanvoert dat leden van de Ahmadiyya-gemeenschap waarschijnlijk internationale bescherming nodig hebben en dat drie speciale rapporteurs van UNHCR in 2021 een open brief aan de internationale gemeenschap richtten om te wijzen op de situatie van de Ahmadi's in Pakistan. Zij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie en betoogt dat: *“A contrario, wordt de Ahmadi-gemeenschap wel getroffen door een Grondwettelijk en strafrechtelijk verbod om hun activiteiten uit te oefenen, worden zij niet vertegenwoordigd in het Parlement (zij mogen zelfs niet stemmen, behoudens indien zij hun geloof zouden verwerpen) en krijgen geen bescherming in de politieke of juridische organen, integendeel.”* De verzoekende partij stelt dat de vervolging ook effectief is en dat er sinds 2020 melding wordt gemaakt van een stijging van het aantal aangespannen zaken op basis van de blasfemiewetten tegen Ahmadi's. Zij merkt op dat de Pakistaanse staat de actor van vervolging is, zoals blijkt uit de geïnstitutionaliseerde discriminatie en het strafbaar maken voor Ahmadi's om hun geloof te belijden. Hierdoor is het voor Ahmadi's onmogelijk om bescherming te krijgen van hun nationale autoriteiten. De verzoekende partij verwijst vervolgens naar Canadese, Britse en Australische rechtspraak met betrekking tot de beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofdte van leden van de Ahmadiyya-gemeenschap en betoogt dat: *“In de rechtspraak die hierboven uiteengezet wordt, wordt toepassing gemaakt van het internationaal vluchtelingenrecht. De test die hieruit afgeleid kan worden, is een toetsing van de subjectieve vrees van leden van de Ahmadi-gemeenschap. Eens vaststaat dat zij Ahmadi-moslims zijn, hun geloof belijden en een subjectieve vrees hebben voor vervolging, moet hen de vluchtelingenstatus toegekend worden. De objectieve vrees, een effectieve vervolging van Ahmadi-moslims in Pakistan, staat namelijk vast op basis van alle beschikbare landeninformatie.”*

De verzoekende partij concludeert dat: *“Het Internationaal recht met betrekking tot het vluchtelingenstatuut wordt geïnterpreteerd in het Handboek van de HCV, “The Law of Refugee Status” van James Hathaway en in de rechtspraak van Staten die het Vluchtelingenverdrag ondertekend hebben. De interpretatie die hieruit volgt stelt dat de Ahmadi een groep vormen, die op grond van hun religie vervolgd worden in Pakistan, door zowel de Staat als private groepen in de maatschappij. Wanneer vaststaat dat een persoon lid is van de Ahmadi-gemeenschap, zijn geloof belijdt en een vrees tot vervolging heeft in Pakistan, zijn de voorwaarden van de vluchtelingendefinitie vervuld. In een eerste conclusie kan gesteld worden dat, op basis van de uiteengezette elementen, leden van de Ahmadi-gemeenschap effectief vervolging ondervinden in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de wet van 15.12.1980.”*

Vervolgens verwijst de verzoekende partij naar de bestreden beslissing en voert zij aan dat:

“De bestreden beslissing verwijst naar de Guidelines van de HCV. Deze stelt dat Ahmadi 'are likely to be in need of international refugee protection'. Hieruit kan afgeleid worden dat, wanneer aanvragers om internationale bescherming uit Pakistan aantonen dat zij lid zijn van de Ahmadi gemeenschap, hun geloof actief belijden, en vrezen vervolgd te worden, hen de vluchtelingenstatus toegekend moet worden. De bestreden beslissing gaat echter verder dan dit. De beslissing vereist dat verzoeker ook nog eens aantonen dat hij zichzelf onderscheidt van de rest van de leden van de Ahmadi's in Pakistan, door aan te tonen dat hij reeds persoonlijke feiten van vervolging meegemaakt heeft. Dit is echter geen conforme interpretatie van het internationaal recht. Verzoeker kan aantonen dat hij, op grond van zijn religie, een persoonlijke vrees voor vervolging heeft. Het internationaal recht vereist echter niet dat deze vervolging reeds moet plaatsgevonden hebben (zie rechtspraak Australië, punt 8.4.3 en James Hathaway, p.165). Verzoeker verwijst niet louter naar een algemeen risicoprofiel. Hij toont aan dat hij lid is van de Ahmadi-gemeenschap en zijn geloof niet vrij kan beleven in Pakistan. Deze informatie wordt trouwens bevestigd in de bestreden beslissing, wanneer deze stelt dat Ahmadi's slachtoffer kunnen worden van discriminatie, bedreigingen en geweld. Een bescherming bieden tegen deze feiten van vervolging, is precies de ratio legis van het Verdrag van Genève, zoals omgezet in artikel 48/3 van de wet van 15.12.1980.”

Zij meent dat de bestreden beslissing niet toelaat te begrijpen waarom de vervolging van Ahmadi's in Pakistan niet onder de definitie van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt. Zij betoogt dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er sprake is van verschillende, waaronder mensenrechtenschendingen, *“die daden van lichamelijk en geestelijk geweld, discriminatie in wetten, administratieve, politieke én gerechtelijke maatregelen en een discriminatoire vervolging en bestraffing omvatten”*. Zij

meent dat het CGVS de definitie van vluchteling niet correct op haar toepast door te stellen dat de systematische en institutionele vervolging waarvan zij als Ahmadi het slachtoffer is, onvoldoende is om de erkenning van de vluchtelingenstatus te verkrijgen.

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

In een eerste onderdeel gaat de verzoekende partij in op haar erkenning als vluchteling door UNHCR in Maleisië. Zij betoogt dat aan deze erkenning een bijzondere waarde moet worden toegekend, hetgeen door het CGVS in de bestreden beslissing wordt nagelaten. Doordat in de bestreden beslissing het standpunt van UNHCR wordt tegengesproken, wordt volgens haar elke autoriteit aan de erkenning van UNHCR in Maleisië ontnomen. Zij meent dat de discrepanties opgeworpen in de bestreden beslissing niet kunnen worden gevolgd daar haar verklaringen in Maleisië en in België over de kernelementen van haar relaas dezelfde zijn. Zij betoogt dat zij in Maleisië dezelfde feiten heeft aangehaald die er tot de erkenning hebben geleid. Tevens wijst zij op de tijdspanne van zeven jaar tussen haar verklaringen afgelegd in Maleisië in 2014 en haar verklaringen in België in 2021. De verzoekende partij citeert uit het rapport *“Beyond Proof”* van UNHCR. De bestreden beslissing laat volgens haar niet toe te begrijpen waarom van de beslissing van UNHCR in Maleisië wordt afgeweken en een tegenovergestelde beslissing wordt genomen. Tevens wijst zij op rechtspraak van het Inter-Amerikaans Hof voor de Rechten van de Mens.

In een tweede onderdeel betoogt de verzoekende partij dat zij in Maleisië op straat leefde en geen middelen had om te overleven. Dit is volgens haar een denigrerende situatie die een negatie van haar fundamentele rechten inhoudt. Het kan haar niet worden verweten dat zij na vijf jaar in een laatste, wanhopige poging terugkeerde naar Pakistan met de financiële hulp van haar familie. Zij voert tevens aan dat zij niet de financiële middelen had om rechtstreeks naar Europa te reizen en wijst erop dat zij maar voor korte tijd naar Pakistan terugkeerde en er zich gedeisd kon houden totdat zij naar Europa kon reizen omdat zij er familie en kennissen heeft. Tevens merkt zij op dat zij in Maleisië geen paspoort kon bekomen. De verzoekende partij besluit dat: *“De tijdelijke terugkeer naar Pakistan van amper drie maanden, waar hij verstopt leefde, kan niet als argument gebruikt worden om verzoekers’ vrees ongegrond te verklaren.”*

In een derde onderdeel meent de verzoekende partij dat de bestreden beslissing zichzelf tegensprekt: *“Zo stelt ze enerzijds dat verzoeker steeds binnen bleef en verhuisde en geen problemen kende tijdens deze drie maanden in Pakistan. Anderzijds zou dit op zijn beurt afbreuk doen aan verzoekers’ vrees. De beslissing is niet te volgen. Verzoeker verklaarde echter dat hij vervolging kon vermijden enkel en alleen omdat hij volledig verborgen leefde.”* Volgens de verzoekende partij lijkt de bestreden beslissing te impliceren dat zij problemen had kunnen vermijden indien zij zich gedeisd had gehouden en haar geloof niet openlijk zou beleven. Zij verwijst dienaangaande naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

In een vierde onderdeel betoogt de verzoekende partij dat het motief dat zij klacht had kunnen neerleggen naar aanleiding van de dreigtelefoons, voorbijgaat aan de algemene informatie over de politiediensten in Pakistan waaruit blijkt dat de politie medeplichtig is aan vervolgingsfeiten tegen de Ahmadiyya-gemeenschap. Dat zij een buurman had die politieagent is en haar af en toe kon helpen, betekent volgens haar niet dat een klacht positieve gevolgen zou hebben voor haar, haar familie of haar gemeenschap. Verder wijst de verzoekende partij erop dat zij tussen 2014 en 2019 buiten Pakistan leefde en dat zij nadien gedurende drie maanden verstopt in Pakistan verbleef. Dat zij geen concreet bewijs voorlegt van de bedreigingen in de periode na 2014, doet volgens haar dan ook geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar vrees.

Vervolgens voert de verzoekende partij in een vijfde onderdeel aan dat Ahmadi's het islamitische geloof beleven en dat het voor hen normaal is om als onderdeel van hun geloof een dergelijke quote op een huwelijksuitnodiging te laten drukken. Zij wijst erop dat elk aspect van de beleving van hun geloof ertoe kan leiden dat zij in de problemen komen, hetgeen enkel te wijten is aan de actors van vervolging die elk aspect van het Ahmadi-geloof criminaliseren.

Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd over het nalaten van de groepering Khatm-e-Nabuwat (hierna: KeN) om tegen haar een klacht in te dienen, meent de verzoekende partij in een zesde onderdeel dat voorbij wordt gegaan aan de realiteit van de relatie tussen de Ahmadiyya-gemeenschap en de overheidsdiensten, dat de bestreden beslissing steunt op verkeerde algemene informatie en zich in de plaats van de verzoekende partij stelt en hoe zij zou hebben moeten reageren volgens een subjectieve interpretatie. Zij citeert uit het rapport *“Beyond Proof”* van UNHCR. Volgens haar geeft de bestreden

beslissing geen blijk van een ernstig en objectief onderzoek van de elementen van haar dossier. Hetzelfde geldt volgens de verzoekende partij waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het niet aannemelijk is dat haar belagers niet de drukker of het trouwende koppel zouden viseren. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift een via elektronische weg van haar familie bekomen kopie van de huwelijksuitnodiging.

In een zevende onderdeel tenslotte betoogt de verzoekende partij dat zij nooit heeft beweerd dat haar familie geen gevaar liep en dat zij duidelijk heeft uitgelegd waarom zij door de mullahs werd gevisieerd.

3.3. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken:

- een open brief van speciale rapporteurs van de Verenigde Naties (stuk 3),
- een internetartikel van Al Jazeera van 26 juli 2021 getiteld "*When the blood starts': Spike in Ahmadi persecution in Pakistan*" (stuk 4),
- rechtspraak uit Canada (stuk 5), het Verenigd Koninkrijk (stuk 6) en Australië (stuk 7),
- een verklaring van UNHCR getiteld "*Extraterritorial Effect of the Determination of Refugee Status*" (stuk 8),
- een uitspraak van het Inter-Amerikaans Hof voor de Rechten van de Mens van 25 november 2013 (stuk 9),
- een uittreksel van haar verklaringen afgelegd tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 10), en
- een kopie van de uitnodiging van het huwelijk van haar broer (stuk 11).

4. De nota van de verwerende partij

De Raad ontvangt vanwege de verwerende partij een nota waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt en repliceert op het verzoekschrift. Zij voegt bij deze nota een vertaling van de huwelijksuitnodiging die bij het verzoekschrift (stuk 11) werd gevoegd.

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekende partij daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn

2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. De verzoekende partij voert aan dat zij wordt geviseerd omdat zij als Ahmadi een de "Bismillah"-spreuk liet afdrukken op de huwelijksuitnodiging van haar broer en schoonzus. Voor de samenvatting van

de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

7.2. Met betrekking tot haar profiel als Ahmadi-moslim wordt in de bestreden beslissing gesteld dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld en dat Ahmadi zich in een precare situatie kunnen bevinden, maar dat elk verzoek om internationale bescherming individueel beoordeeld dient te worden en dat het loutere feit Ahmadi te zijn niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk te maken. In de bestreden beslissing verwijst de commissaris-generaal voor zijn beoordeling van de situatie van Ahmadi naar de UNHCR *Eligibility Guidelines* van januari 2017. Evenwel stelt de Raad ook vast dat in de map landeninformatie bijgebracht door verwerende partij ook een “*COI Focus Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap*” van 5 juli 2021 is opgenomen.

Uit de beschikbare informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Zo bevat de Pakistaanse ‘*Penal Code*’ meerdere artikelen die er specifiek op zijn gericht om het geloof van de Ahmadiyya-gemeenschap als blasfemie te beschouwen en strafrechtelijk te vervolgen. In deze context ontstond een klimaat van religieuze intolerantie en straffeloosheid ten aanzien van de Ahmadiyya-gemeenschap, dat de leden van deze gemeenschap blootstelt aan mishandeling, geweld en intimidatie vanwege andere leden van de Pakistaanse samenleving, alsook vanwege de Pakistaanse overheid. Dit klimaat van religieuze intolerantie en straffeloosheid wordt door de Pakistaanse autoriteiten gedoogd en in sommige gevallen zelfs aangemoedigd, zoals bijvoorbeeld het tolereren en vergoelijken van anti-Ahmadi-propaganda vanwege onder meer extremistische, religieuze groeperingen. Ook in het dagelijkse leven worden de Ahmadi geconfronteerd met haat, (valse) beschuldigingen van blasfemie, bedreigingen, economische belemmeringen en andere discriminatoire bejegeningen vanwege hun medeburgers. Volgens het Nederlands ambtsbericht van december 2020 waarnaar in de COI Focus van juli 2021 verwezen wordt, is de meerderheid van geweldsplegingen en/of aanklachten van blasfemie tegen de gemeenschap afkomstig van medeburgers, omwonenden, van lokale geestelijken, al dan niet opgezwepen door haatspeech, en geïndoctrineerd door onevenwichtige curricula in het onderwijs en straffeloze uitingen van haat in de media, ook door politieke leiders. Het aantal aanklachten tegen Ahmadi's onder de blasfemiewetgeving is gedaald sinds 2018 maar in 2021 is een lichte stijging te bemerken. In 2020 werden 4 Ahmadi's aangeklaagd, maar in 2021 werden reeds 11 personen aangeklaagd.

Evenwel neemt UNHCR, hoewel het zijn standpunt met betrekking tot het bestaan van een intern vestigingsalternatief voor de Ahmadi in Pakistan in 2017 verscherpte in vergelijking met de “*Eligibility Guidelines*” van 2012, ook in zijn meest recente “*Eligibility Guidelines*” van 2017 het standpunt in dat leden van de Ahmadi gemeenschap in aanmerking kunnen komen voor internationale bescherming maar dat dit afhangt van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming (p. 38: “*are likely to be in [...] depending on the individual circumstances of the case*”). Uit de COI Focus van 5 juli 2021 blijkt dat UNHCR sinds januari 2020 geen nieuwe richtlijnen heeft gepubliceerd met betrekking tot religieuze minderheden in Pakistan. Ook de verzoekende partij brengt geen informatie aan waaruit kan blijken dat UNHCR zijn standpunt sindsdien heeft gewijzigd.

De verzoekende partij benadrukt in het verzoekschrift dat het risico op vervolging binnen de Pakistaanse wetgeving zelf bestaat. De verzoekende partij vervolgt dat er een band is tussen het ontstaan van repressieve wetgeving en het verspreiden van haat tegenover Ahmadi's op het gehele grondgebied van Pakistan. In haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar verschillende rapporten en persartikels. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij ook een brief van experts van de Verenigde Naties d.d. juli 2021 (stuk 3). De door de verzoekende partij geciteerde en bijgebrachte informatie ligt echter in dezelfde lijn met de hierboven genoemde informatie. In deze informatie wordt er melding gemaakt van geweld, ontvoering en zelfs moord van Ahmadi's en van discriminatie van deze religieuze minderheid in Pakistan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de situatie van Ahmadi's zeer complex is in Pakistan en dat zij geconfronteerd kunnen worden met verregaande discriminatie en geweld en dat ook de Pakistaanse overheden zich hier schuldig aan kunnen maken, maar niet dat er sprake is van systematische vervolging van Ahmadi's in Pakistan. Bijgevolg is een *in concreto* beoordeling van de specifieke omstandigheden van iedere verzoeker om internationale bescherming nog steeds noodzakelijk.

Dienaangaande wordt erop gewezen dat uit de beschikbare informatie in het rechtsplegingsdossier tevens blijkt dat lokale personen die een positie bekleden en een zeker aanzien genieten in de Ahmadiyya-gemeenschap het meeste risico lopen om het slachtoffer te worden van een doelgerichte aanval of moord.

Dient evenwel te worden opgemerkt dat het aantal Ahmadi in Pakistan geschat wordt tussen 400 000 tot 600 000 en 2 miljoen tot 5 miljoen, terwijl het aantal doelgerichte moorden in de jaren 2014-2018 varieert tussen twee en elf moorden per jaar en dat er in 2018 slechts negen fysieke aanvallen tegen Ahmadi in Pakistan plaatsvonden. In de jaren 2019, 2020 en de eerste helft van 2021 ging het om respectievelijk 3, 5 en 1 moorden per jaar. Sinds juli 2020 tot juni 2021 werden minstens vijf gerichte moorden op leden van de Ahmadiyya-gemeenschap gedocumenteerd in de provincie Khyber Pakhtunkhwa. Alle doelgerichte moorden met uitzondering van één moord in deze periode hebben plaatsgevonden in de hoofdstad van de provincie Peshawar. In vergelijking met het jaar 2019, waarbij alle doelgerichte moorden plaatsvonden in de provincie Punjab is in 2020-2021 een verschuiving op te merken naar de provincie Khyber Pakhtunkhwa. Voorts wordt in de COI Focus ook aangegeven dat volgens een blogartikel van Christian Solidarity Worldwide (CSW) van april 2021 er een duidelijk patroon zichtbaar is waarbij prominente artsen en academici specifiek zijn uitgekozen door extremisten. Het is waarschijnlijk dat, tot op zekere hoogte, het feit dat veel van de slachtoffers een prominente plaats in de samenleving bekleden, precies de reden is waarom ze het doelwit waren. Voor extremisten in het land die weigeren Ahmadi's als moslims te accepteren, is het idee dat leden van de Ahmadiyya-gemeenschap gezagsposities zouden kunnen bekleden, zoals in ziekenhuizen of aan universiteiten, een belediging voor hun fundamentalistische interpretaties van de islam. Hoewel rekening moet worden gehouden met mogelijke onderrapportering van geweldsdelicten tegen Ahmadi's, kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat een loutere verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadiyya-gemeenschap, als dusdanig niet volstaat om aan te tonen dat de verzoekende partij in Pakistan wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van verzoekende partij haar vrees voor vervolging is dan ook noodzakelijk waarbij het verzoeker toekomt deze vrees concreet aannemelijk te maken. Als zodanig komt het dan ook aan de verzoeker om internationale bescherming toe om *in concreto* aannemelijk te maken dat hij persoonlijke problemen heeft of zal ondervinden omwille van het aanzien dat hij en/of zijn familieleden genieten binnen de Ahmadiyya-gemeenschap.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie in het rechtsplegingsdossier dat de inlichtingen verstrekt door de leden van de georganiseerde Ahmadiyya-gemeenschap in België en in Pakistan in het algemeen als vrij betrouwbaar kunnen worden beschouwd. Uit voormelde informatie blijkt immers dat het verificatieproces van functies en vervolgingsfeiten in Pakistan verschillende stappen kent, waarbij de nationale gemeenschappen contact opnemen met het kantoor in Londen, dat op zijn beurt contact opneemt met de geloofsgemeenschap in Pakistan. Het antwoord op verificatievragen wordt vervolgens op dezelfde wijze via het kantoor in Londen overgemaakt. Voorts blijkt dat de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan niet zelf het initiatief neemt om de persoonlijke omstandigheden en problemen van zijn leden te onderzoeken. Weliswaar stelt de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan dat zij zullen trachten de relevante bewijzen en documenten betreffende de gestelde verificatievraag te verzamelen en te beoordelen, doch dient tevens vastgesteld dat de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan meedeelt dat wanneer een Ahmadi zijn problemen buiten deze gemeenschap rapporteert, er van hem wordt verwacht dat hij zelf de nodige bewijzen bijbrengt. Bijgevolg kan het ontbreken van bewijzen en documenten bij een attest van de Ahmadiyya-gemeenschap, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval, een negatieve indicatie vormen voor de bewijswaarde van de inhoud van dit attest. Het louter bijbrengen van een attest van de Ahmadiyya-gemeenschap kan op zich dan ook niet worden beschouwd als een ontegensprekelijk bewijs van de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande komt het de verzoekende partij zelf toe om haar individuele vrees *in concreto* aannemelijk te maken, waarbij rekening dient te worden gehouden met haar eventuele rol binnen de Ahmadiyya-gemeenschap. Bovendien moet een concrete beoordeling worden gemaakt van de bewijswaarde van eventuele attesten vanwege de Ahmadiyya-gemeenschap, met inachtneming van de informatie die deze gemeenschap zelf heeft verschaft aangaande de door hen gehanteerde verificatieprocedure.

7.3. *In casu* brengt de verzoekende partij documenten van UNHCR bij waaruit blijkt dat zij in Maleisië bij UNHCR een verzoek om internationale bescherming indiende (zie administratief dossier, map 'Documenten', stuk 3 (vertaling: administratief dossier, map 'Landeninformatie', stuk 1)). Zij verklaart tijdens haar persoonlijk onderhoud dat zij door UNHCR als vluchteling werd erkend (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: NPO), p. 5). Aangezien de verzoekende partij geen documenten voorlegt waaruit blijkt dat zij daadwerkelijk als vluchteling werd erkend, laat staan op welke grond zij dan zou zijn erkend, staat het heden in deze stand van zaken niet met zekerheid vast dat de verzoekende partij daadwerkelijk als vluchteling werd erkend door UNHCR in Maleisië. In zoverre geloof kan worden gehecht aan de verklaring dat zij door UNHCR in Maleisië als vluchteling werd erkend, dient op het volgende te worden gewezen.

Indien de verzoekende partij als vluchteling werd erkend door de UNHCR, houdt dit niet in dat de verwerende partij haar *ipso facto* en zonder enig individueel onderzoek op haar beurt moet erkennen. Er is geen verplichting in internationaal recht noch in nationaal recht om de verzoekende partij de vluchtelingenstatus automatisch toe te kennen.

Er bestaat immers een procedure voor de bevestiging van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarvan de verzoekende partij geen gebruik heeft gemaakt. De verzoekende partij heeft er echter voor gekozen om bij de Belgische overheden een beschermingsverzoek in te dienen in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij moet worden beoordeeld ten aanzien van haar land van herkomst, Pakistan, omdat landen, zoals Maleisië, waar UNHCR overgaat tot de vaststelling van de vluchtelingenstatus op grond van zijn mandaat, niet kunnen worden beschouwd als een eerste land van asiel in de zin van oud artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet. Uit artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet volgt dat de commissaris-generaal, gelet op het ingediende beschermingsverzoek, bevoegd is om de redenen die de verzoekende partij ertoe hebben aangezet om Pakistan te verlaten, opnieuw te onderzoeken. De commissaris-generaal moet elk beschermingsverzoek op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de verzoekende partij, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het beschermingsverzoek.

Dit neemt niet weg dat een erkenning van de vluchtelingenstatus door UNHCR moet worden meegenomen in de beoordeling van de geloofwaardigheid en de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming. Het is daarbij van belang inlichtingen te hebben over de redenen waarom omstandigheden waarin een verzoeker als vluchteling werd erkend, met name of de betrokken documenten door UNHCR werden afgeleverd na een onderzoek *prima facie* dan wel na een normaal en grondig onderzoek van de hoedanigheid van vluchteling.

Tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde de verzoekende partij dat zij in Maleisië driemaal werd gehoord door UNHCR, waarbij het derde onderhoud gedetailleerd was (NPO, p. 5). Zij benadrukt in haar verzoekschrift dat zij de kern van haar vluchtrelaas in Maleisië kon uiteenzetten en verwijst hiervoor naar de vertaling van het dossier van UNHCR in het administratief dossier. Het administratief dossier bevat een blad met verklaringen die de verzoekende partij op 18 september 2014 bij het UNHCR in Maleisië afgelegd heeft. Deze elementen dienen te worden meegenomen in de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming dat de verzoekende partij heden in België heeft ingediend.

De Raad treedt dienaangaande evenwel de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing vaststelt dat de verklaringen van de verzoekende partij afgelegd in België niet overeenstemmen met hetgeen zij ten aanzien van UNHCR in Maleisië verklaarde:

"Bovendien stelt de brief van uw gemeenschap in België die u voorlegt net dat het probleem was dat 'de mullahs een klacht ingediend tegen zijn familie' hadden (document 4), in tegenstelling tot uw verklaringen gedurende het persoonlijk onderhoud voor het CGVS. U zou ook iets dergelijk verklaard hebben bij uw verzoek om internationale bescherming in Maleisië: 'Along with this they also surrounded the police station and pressurising them to file a complaint against us and to arrest all of us. [...] Fatwas to kill was issued, due to this we were in tension all the time. [...] The administration always listen to opponents even they falsely accuse us and they torture us.' (vertaling document 3). Ook dit is nefast voor de aannemelijkheid van hetgeen u voorhoud

[...]

Het wordt bovendien tegengesproken door de verklaringen die u in Maleisië afgelegd zou hebben, waarop supra reeds gewezen: hier is geen sprake van persoonlijke bedreigingen aan uw adres, maar gaat het consequent om 'wij': 'They pelt stones and are giving threats to us to leave our home otherwise they would kill us. Along with this they also surrounded the police station and pressurising them to file a complaint against us and to arrest all of us.' (vertaling document 3). Dergelijke tegenstrijdigheden zijn zeer nefast voor de aannemelijkheid van uw relaas.

[...]

Er kan ook nog gewezen worden op de discrepanties tussen uw verklaringen in België, en hetgeen u verklaarde voor de UNHCR op een aantal punten, waarop supra al gewezen."

De Raad wijst erop dat de verklaringen van de verzoekende partij afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS dateren van na haar verklaringen afgelegd ten aanzien van UNHCR in Maleisië. Ten aanzien van de eerdere beoordeling gemaakt door UNHCR in Maleisië vormen deze verklaringen in België dan ook een element dat nog niet voorlag ten tijde van de beoordeling van UNHCR. Dat de verklaringen van de verzoekende partij in België tegenstrijdig zijn met haar verklaringen in Maleisië vormt dan ook wel degelijk een element dat op de beoordeling door UNHCR een ander licht werpt. In tegenstelling tot de bewering in onderhavig verzoekschrift, betreffen deze tegenstrijdigheden wel degelijk kernelementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij en kan bijgevolg niet worden aangenomen dat haar vluchtrelaas zoals uiteengezet in Maleisië overeenstemt met wat zij in België heeft verklaard. De aangehaalde tegenstrijdigheden, met name of er al dan niet klacht tegen de verzoekende partij (en/of haar familie) werd ingediend en of zij al dan niet enkel persoonlijk werd geïnterviewd naar aanleiding van de huwelijksuitnodiging, zijn bovendien dermate frappant dat zij niet kunnen worden verschoond door te wijzen op het tijdsverloop tussen beide verklaringen en/of op de wijze waarop deze verklaringen werden afgelegd. De Raad wijst erop dat uit het voorgaande blijkt dat er *in casu* sprake is van het geval waarin punt g) van de door de verzoekende partij aangehaalde uiteenzetting van UNHCR met betrekking tot de extraterritoriale werking van de erkenning van de vluchtelingenstatus voorziet (verzoekschrift, stuk 8), met name dat er feiten aan het licht zijn gekomen waaruit blijkt dat de initieel afgelegde verklaringen onjuist zijn. De precedentenwerking wordt niet aanvaard in het Belgisch recht, zodat de verwijzing naar rechtspraak van het Inter-Amerikaans Hof voor de Rechten van de Mens (verzoekschrift, stuk 9) niet dienstig is.

Bovendien is de verzoekende partij in 2019 op vrijwillige basis teruggekeerd van Maleisië naar Pakistan zonder dat er hiervoor in haar hoofde sprake was van dwingende redenen. De verzoekende partij betoogt dat zij in Maleisië in precare socio-economische omstandigheden leefde, dat zij er op straat belandde en dat zij er regelmatig door de Maleise autoriteiten werd lastiggevallen. Zij zou uiteindelijk met financiële hulp van haar in België verblijvende familieleden naar Pakistan zijn teruggekeerd (NPO, p. 5-6). De verzoekende partij beweert in haar verzoekschrift dat zij niet de financiële middelen had om meteen vanuit Maleisië naar Europa te reizen, doch ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde de verzoekende partij dat haar in België verblijvende familieleden haar reis regelden en betaalden (administratief dossier, stuk 7, "verklaring DVZ", verklaring 36 en verzoekschrift, stuk 10). Er kan niet worden ingezien dat het voor de verzoekende partij niet mogelijk was om, eventueel met de financiële steun van haar familieleden in België, vanuit Maleisië naar Europa te reizen en dat zij bijgevolg geen andere keuze had dan het land waar zij internationale bescherming genoot, Maleisië, te verlaten en terug te keren naar het land waar zij haar vrees situeert, Pakistan. Bezwaarlijk kan worden aangenomen dat van haar zou worden verwacht dat zij haar beschermingsstatus verkregen in Maleisië zou "laten vallen" om naar Pakistan terug te keren om er een paspoort aan te vragen, zoals zij beweert (administratief dossier, stuk 7, "verklaring DVZ", verklaring 35 en verzoekschrift, stuk 10). Dit klemmt des te meer daar de verzoekende partij stelt dat zij een document verkreeg waarmee zij voor 14 dagen naar Pakistan kon reizen, terwijl zij tevens verklaart dat zij van september tot december 2019 in Pakistan verbleef (NPO, p. 4) en dus duidelijk langer dan een periode van 14 dagen. De vaststelling dat de verzoekende partij bij de Pakistaanse autoriteiten een paspoort kon verkrijgen, waar zij beweert tevens door de Pakistaanse autoriteiten te worden geïnterviewd naar aanleiding van haar geloofsovertuiging als Ahmadi, doet bovendien afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van dit element van haar vluchtrelaas. Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat zij, nadat zij als vluchteling zou zijn erkend door UNHCR, vanuit Maleisië naar Pakistan terugkeerde alvorens naar Europa te reizen. Ook deze elementen hebben betrekking op feiten die hebben plaatsgevonden nadat de verzoekende partij door UNHCR in Maleisië als vluchteling zou zijn erkend en die als zodanig een ander licht werpen op deze eerdere beoordeling van UNHCR.

Gezien het voorgaande, dient geconcludeerd dat de vaststelling dat de verzoekende partij door UNHCR in Maleisië zou zijn erkend als vluchteling, in zoverre hieraan geloof kan worden gehecht (zie *supra*), geen afbreuk doet aan een individueel onderzoek van de door de verzoekende partij voorgehouden nood aan internationale bescherming in het kader van onderhavige asielprocedure. Verschillende tegenstrijdigheden en de vaststelling dat de verzoekende partij nadat zij zou zijn erkend als vluchteling alsnog naar Pakistan terugkeerde, werpen immers een ander licht op de eerdere beoordeling van UNHCR in Maleisië en doen afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

7.4. De ernst en de geloofwaardigheid van de door de verzoekende partij voorgehouden problemen naar aanleiding van de huwelijksuitnodiging die zij zou hebben laten opmaken worden verder eens te meer ondermijnd waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op terechte en pertinente wijze motiveert dat:

"Dit sluit aan bij de vaststelling ten tweede dat u na uw terugkeer naar Pakistan in september 2019 (CGVS p. 4) naar eigen zeggen geen problemen meer hebt gekend met uw voorgehouden vervolgers. U verklaart dit door te stellen dat u gedurende deze periode steeds binnen bleef en vaak verhuisde zonder naar uw eigen stad terug te keren (CGVS p. 6). Maar de vaststelling blijft dat u zelf aangeeft geen problemen gekend te hebben gedurende een maandenlange terugkeer naar Pakistan, wat wederom een indicatie lijkt te zijn dat u geen gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van Pakistan aannemelijk kan maken. Hier op gewezen, stelt u ten derde dat u niettemin nog geregeld bedreigd zou worden door mensen die bij u thuis gaan aankloppen om u te bedreigen. U geeft initieel aan dat u zo om de twee a drie maanden bedreigd zou worden, en dat u laatst bedreigd geweest zou zijn zo'n vier a vijf maanden voor het interview voor het CGVS, wat u hoorde via uw broer (CGVS p. 7). Als u evenwel nader wordt bevraagd over deze voorgehouden bedreigingen, dient u uiteindelijk toe te geven dat u helemaal niets zodanig concreet van uw broer te horen kreeg; meer nog: dat hij helemaal geen melding maakte van bedreigingen als jullie praten (CGVS p. 7). U verwijst dan wel naar een bedreiging die geuit zou zijn geweest aan het adres van uw zus, maar ook deze blijkt als u gevraagd wordt om ze te concretiseren geheel hypothetisch te zijn geweest (CGVS p. 7).

Uiteindelijk dient u aan te geven dat u een telefonische bedreiging ontving van een nummer dat u blokkeerde, waarop u een andere bedreiging ontving van een ander nummer (CGVS p. 8). Van het "bij u thuis aankloppen" waarvan eerder gewag gemaakt (CGVS p. 7) is al helemaal geen sprake meer. Het is trouwens ook opvallend dat u van deze voorgehouden dreig telefoons geen enkel begin van bewijs kan voorleggen, zoals een aangifte bij de politie (CGVS p. 8). Dat u eerst spreekt van bedreigingen in persoon (ze... komen bij mij thuis aankloppen"; CGVS p. 7), om daarna uw verklaringen bij te stellen naar loutere telefonische bedreigingen ondermijnt de aannemelijkheid van hetgeen u zegt al sterk, en bovendien kan u geen stukken voorleggen om de telefonische bedreigingen te staven. Niet alleen kende u bij een terugkeer naar Pakistan geen problemen, u kan bovendien ook niet hard maken dat er gedurende de laatste jaren zelfs nog maar sprake was van bedreigingen.

Er kunnen ten vierde bovendien ook ernstige vraagtekens gesteld worden bij de door u voorgehouden oorsprong van uw problemen in Pakistan. U stelt dat u bedreigd wordt door KeN nadat u een voor Ahmadi's verboden spreuk liet afdrukken op een huwelijksuitnodiging. Het is primo vreemd dat u een dergelijke spreuk tout court zou laten aanbrengen aangezien u hier zelf over verklaart dat u weet dat het strafbaar is met levenslange opsluiting (CGVS p. 8). Gevraagd of u wist dat het illegaal was wat u deed, antwoordt u naast de kwestie, maar u houdt wel vol dat u niet opzettelijk problemen probeerde zoeken (CGVS p. 11). Het lijkt evenwel maar vreemd dat u moedwillig een verboden spreuk op een uitnodiging zou plaatsen als u niet van plan was hierdoor een statement te maken of iets dergelijks.

Secundo is het in dit kader ook merkwaardig dat u verklaart geen problemen met de autoriteiten gekend te hebben omwille van deze misstap uwentwege. Er zou zelfs door uw belagers geen first information report gemaakt zijn of enige andere klacht (CGVS p. 10). Ook dit is erg vreemd te noemen: u zou de Pakistaanse wet overtreden hebben, en hierdoor in het vizier gekomen zijn van de mensen van KeN, zonder dat die van de gelegenheid gebruik maakten om de Pakistaanse overheid tegen u in te schakelen? Dit is maar erg weinig aannemelijk. Zelf probeert u dit te verklaren door te verwijzen naar een vriend van de familie, uw buurman, die bij de politie zat en u indekte toen men klacht tegen u probeerde in te dienen (CGVS p. 10). Maar het valt sterk te betwijfelen dat het kennen van een enkele politieagent u hiertegen zou kunnen indekken – de belagers zouden eenvoudigweg bij een ander kantoor een klacht kunnen gaan indienen. De afwezigheid van overheidsvervolging in uw geval is daarom een element dat de aannemelijkheid van hetgeen u voorhoudt verder ondermijnt.

Bovendien stelt de brief van uw gemeenschap in België die u voorlegt net dat het probleem was dat "de mullahs een klacht ingediend tegen zijn familie" hadden (document 4), in tegenstelling tot uw verklaringen gedurende het persoonlijk onderhoud voor het CGVS. U zou ook iets dergelijk verklaard hebben bij uw verzoek om internationale bescherming in Maleisië: "Along with this they also surrounded the police station and pressurising them to file a complaint against us and to arrest all of us. [...] Fatwas to kill was issued, due to this we were in tension all the time. [...] The administration always listen to opponents even they falsely accuse us and they torture us." (vertaling document 3). Ook dit is nefast voor de aannemelijkheid van hetgeen u voorhoudt

Tertio is het ook opvallend dat u verklaart dat u de enige was die in de problemen kwam omwille van het bezwarende drukwerk. Het ging namelijk om drukwerk bestemd voor de trouw van iemand anders (uw broer en schoonzus; CGVS p. 8), en het lijkt logisch dat in geval van controverse het koppel dat bij naam op het drukwerk staat het eerste doel van de KeN zouden zijn. Maar u houdt daarentegen voor dat u het eerste en enige doel van de KeN bleef (CGVS p. 9). U stelt in dit kader dat ze uw broer en schoonzus met rust lieten omdat "ze waren al getrouwd wat konden ze doen" (CGVS p. 9), een totale non sequitur. Bij herhaling stelt u dat het de belagers specifiek om u te doen was – ze zouden het huis van de familie aangevallen hebben met de boodschap "waar is I." (CGVS p. 8, 9). Het ergste dat uw broer naderhand overkomen zou zijn was een korte arrestatie omwille van een betalingsdispuut (CGVS p. 9), waarvoor het

verband met het door u voorgehouden probleem puur hypothetisch is. Of de drukker van de uitnodiging in de problemen kwam, weet u niet (CGVS p. 11), wat getuigt van maar weinig interesse in uw eigen zaak – dit zou u toch wel ter ore gekomen moeten zijn in de periode na de aanval tegen uw huis. Het lijkt in ieder geval maar vreemd dat dergelijke extremisten voor wie elk excuus waarschijnlijk genoeg zou zijn om herrie te schoppen, op dit moment plots zodanig scrupuleus zouden handelen dat ze enkel achter degene aan gingen die het drukwerk bestelde, en niet de drukker of het koppel dat trouwde. Ook dit is een maar weinig aannemelijk element in uw relaas.

Het wordt bovendien tegengesproken door de verklaringen die u in Maleisië afgelegd zou hebben, waarop supra reeds gewezen: hier is geen sprake van persoonlijke bedreigingen aan uw adres, maar gaat het consequent om “wij”: “They pelt stones and are giving threats to us to leave our home otherwise they would kill us. Along with this they also surrounded the police station and pressurising them to file a complaint against us and to arrest all of us.” (vertaling document 3). Dergelijke tegenstrijdigheden zijn zeer nefast voor de aannemelijkheid van uw relaas.

Quarto spreekt u uzelf tegen omtrent de chronologie der gebeurtenissen. Gevraagd wanneer u Pakistan verliet en hoeveel tijd er verstreek tussen uw vertrek en het huwelijk in kwestie en de problemen die u kende, stelde u dat het huwelijk plaatsgreep in juli, waarop u in september het land verliet (CGVS p. 10). Dit sluit aan bij uw eerdere verklaring dat uw huis aangevallen werd na het huwelijk, waarop uw belagers omgekocht werden om hen twee a drie maanden stil te houden (CGVS p. 9, 10). Dit vloekt evenwel met uw eerdere verklaring dat het huwelijk al begin mei plaatsgegrepen zou hebben (CGVS p. 8). Hier op gewezen, verklaart u dat u het niet meer weet of het mei, juni of juli was, maar dat u in ieder geval uw paspoort maakte nadat ze u begonnen te bedreigen, het naderhand even rustig was, en u vertrok toen de bedreigingen opnieuw begonnen (CGSV p. 10). Nochtans kan verwacht worden dat u de datum van het huwelijk goed zou herinneren – u moest immers de uitnodigingen laten drukken, en het vormde (onrechtstreeks) de aanleiding voor uw vertrek uit het land. Dat u hierover in de mist gaat is een volgend element dat de aannemelijkheid van uw relaas ondermijnt.

Quinto geeft u nog aan dat u noch uw familieleden aangifte gedaan zouden hebben van de aanval tegen het huis van de familie waarbij om uw uitlevering gevraagd werd, noch van de dreigtelefoons achteraf (CGVS p. 8, 12), zogezegd omdat niemand luistert. Nochtans gaf u eerder te kennen een vriend te hebben bij de politie, maar die kon kennelijk niet helpen in deze kwestie (CGVS p. 12). Dit valt maar moeilijk te geloven – u zou deze connectie kunnen benutten om de volgens u zeer machtige KeN (zodanig zelfs dat ze u overal in Pakistan zouden kunnen opsporen; CGVS p. 6), te beletten klacht tegen u in te dienen, maar hij zou u niet kunnen helpen bij het zelf laten opstellen van een FIR? De rol die deze bevriende agent speelt lijkt zo al te ad hoc om voor werkelijk genomen te worden. Ook de bezwarende huwelijksuitnodiging kon u voor het CGVS niet voorleggen (CGVS p. 11). Hierdoor kan u uw relaas enkel stoelen op uw verklaringen, die aangetast bleken door een groot aantal onwaarschijnlijkheden. U maakt daardoor het incident dat de aanleiding van uw vertrek uit Pakistan vormde in 2014 niet aannemelijk.”

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing zichzelf tegenspreekt en erop wijst dat zij vervolging enkel en alleen kon vermijden omdat zij volledig verborgen leefde na haar terugkeer vanuit Maleisië naar Pakistan, blijkt zulks geenszins uit een lezing van de bestreden beslissing. Er wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat de verzoekende partij verklaarde dat zij geen problemen kende met haar belagers gedurende haar terugkeer naar Pakistan omdat zij steeds binnen bleef en vaak verhuisde, dat haar belagers haar wel geregeld zouden bedreigen door bij haar huis te gaan aankloppen hetgeen zij hoorde van haar broer maar dat de verzoekende partij nadien toegeeft dat zij hier met haar broer niet over praatte, om vervolgens te verklaren dat zij telefonisch zou zijn bedreigd waaromtrent zij echter geen enkel begin van bewijs voorlegt. Er dient opgemerkt dat rekening dient te worden gehouden

met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de voormelde vaststellingen in de bestreden beslissing die de commissaris-generaal hebben doen besluiten dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij sedert haar vertrek naar Maleisië nog werd bedreigd. Hetzelfde geldt waar de verzoekende partij opmerkt dat de politie in Pakistan vaak zelf medeplichtig is aan vervolgingsfeiten tegen de Ahmadiyya-gemeenschap. In de bestreden beslissing wordt er immers terecht op gewezen dat de verzoekende partij haar verklaringen aanpast doorheen haar relaas en dat zij bovendien geen begin van bewijs voorlegt van de beweerd dreig telefoons. Dat hierbij als voorbeeld wordt gewezen op een klacht bij de politie, doet geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat de verzoekende partij haar verklaringen aanpast en geen begin van bewijs voorlegt van de beweerd dreig telefoons. Het loutere feit dat de verzoekende partij slechts een korte periode in Pakistan verbleef na haar terugkeer uit Maleisië, werpt evenmin een ander licht op voormelde motieven uit de bestreden beslissing. De verzoekende partij situeert de bedreigingen aan haar adres immers ook na haar vertrek naar Europa (NPO, p. 7). De vaststelling dat de verzoekende partij er niet in slaagt concreet aannemelijk te maken dat zij sedert haar vertrek naar Maleisië, tijdens haar terugkeer naar Pakistan en vervolgens sedert haar vertrek naar Europa nog persoonlijk door haar beweerd belagers zou zijn gevisieerd, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Waar de verzoekende partij onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie betoogt dat in de bestreden beslissing impliciet wordt gesteld dat zij problemen had kunnen vermijden door zich gedeisd te houden en haar geloof niet openlijk te belijden, blijkt zulks geenszins uit een lezing van de bestreden beslissing. Integendeel, er wordt geen geloof gehecht aan de door de verzoekende partij voorgehouden problemen.

Verder is het in het licht van de door de verzoekende partij gekende context waarin Ahmadi's veelvuldig worden gevisieerd en een inbreuk op de blasfemiewetten verregaande gevolgen kan hebben, wel degelijk onaannemelijk dat zij desalniettemin het risico zou nemen om de "Bismillah"-spreuk op de uitnodigingen voor het huwelijk van haar broer en schoonzus te laten drukken. Waar kan worden aangenomen dat de Ahmadi's zichzelf als moslims beschouwen, kan echter geen abstractie worden gemaakt van de context waarin zij in Pakistan leven. Dit klemt des te meer daar de verzoekende partij de uitnodigingen liet drukken in een shop van een niet-Ahmadi (NPO, p. 11) waardoor het nog eens te meer onbegrijpelijk is dat zij een dergelijk risico zou nemen. Evenmin is het, gelet op de context van de Ahmadi's in Pakistan waarbij zij ook door de Pakistaanse autoriteiten worden gevisieerd, aannemelijk dat de belagers van de verzoekende partij geen beroep zouden doen op deze autoriteiten teneinde de verzoekende partij te raken. Dit betreft allerminst een subjectieve beoordeling van de commissaris-generaal doch is een vaststelling gebaseerd op de beschikbare algemene informatie (zie *supra*) en de verklaringen van de verzoekende partij zelf. De geloofwaardigheid van dit element wordt bovendien eens te meer ondermijnd waar in het attest van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) wordt gesteld dat er wel degelijk een klacht werd ingediend tegen de familie van de verzoekende partij terwijl de verzoekende partij ten aanzien van UNHCR in Maleisië eveneens verklaarde dat haar belagers de politie trachtten in te schakelen. Dienaangaande voert de verzoekende partij echter geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in haar verzoekschrift.

Voorts komt de verzoekende partij met betrekking tot het motief dat enkel zij werd gevisieerd naar aanleiding van de huwelijksuitnodiging niet verder dan het herhalen van haar eerdere verklaringen. Dergelijk verweer is geenszins ernstig. Uit deze verklaringen blijkt dat de verzoekende partij stelde dat haar broer en schoonzus reeds waren getrouwd en stelt zij de vraag "*wat konden ze doen*" (NPO, p. 9). Hieruit blijkt wel degelijk dat de verzoekende partij zelf als enige werd gevisieerd naar aanleiding van de huwelijksuitnodiging, hetgeen niet aannemelijk is aangezien zij enkel de uitnodigingen liet drukken en het huwelijk zelf haar broer en schoonzus betrof. Dat de verzoekende partij niet uitdrukkelijk verklaarde dat haar familie geen gevaar liep, doet hieraan geen afbreuk. Zij vermeldt immers nergens dat haar broer en schoonzus eveneens werden gevisieerd of verduidelijkt anderszins hoe haar familieleden naar aanleiding van de huwelijksuitnodiging dan wel zouden zijn gevisieerd. De Raad merkt bovendien op dat haar broer en schoonzus heden nog steeds in Pakistan verblijven en dat de verzoekende partij nog steeds geen enkel concreet element aanvoert waaruit zou kunnen blijken dat deze familieleden intussen ook zouden worden gevisieerd omwille van de huwelijksuitnodiging. Aldus wordt eens te meer afbreuk gedaan aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Dat de verzoekende partij heden een kopie voorlegt van de betreffende huwelijksuitnodiging (verzoekschrift, stuk 11; vertaling: zie nota verwerende partij), doet aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Vooreerst betreft dit immers slechts een kopie die omwille van de manipuleerbaarheid ervan

door middel van allerhande knip- en plakwerk bewijswaarde ontbeert. Dit klemt des te meer daar de verwerende partij er in haar nota terecht op wijst dat het eenvoudig is om dergelijk document *post factum* op te maken. Voorts kan dit document enkel aantonen dat een huwelijksuitnodiging werd gemaakt voor het huwelijk van de broer en schoonzus van de verzoekende partij, doch er blijkt niet uit dat de verzoekende partij omwille hiervan zou zijn gevisieerd.

Gezien het voorgaande, slaagt de verzoekende partij er niet in de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg, behoudens wat betreft het niet-voorleggen van de huwelijksuitnodiging, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.5. Vervolgens stelt de Raad vast dat de verzoekende partij evenmin, los van haar ongeloofwaardig vluchtrelaas (zie *supra*), concreet aannemelijk maakt dat zij omwille van haar geloofsovertuiging als Ahmadi en/of haar behoren tot de Ahmadiyya-gemeenschap zou worden gevisieerd ingeval van terugkeer naar Pakistan. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal dienaangaande terecht dat: *"Los van de door u voorgehouden problemen in Pakistan, lijkt ten vijfde uw profiel niet van dien aard dat het u negatief in de aandacht zou brengen in Pakistan. U verklaart dat u in Pakistan studeerde in Rabwah om imam te kunnen worden binnen de gemeenschap, maar al na één jaar deze studie opgaf (CGVS p. 12). Voor het overige was u actief bij het uitvoeren van klusjes allerhande, het helpen organiseren van sportevenementen voor de lokale jeugd, hielp u bij het voorzien van koranlessen en eten binnen de moskee (CGVS p. 14, 15), en hielp u toezichthouden bij de moskee, zonder dat er zich hier ooit incidenten voordeden (CGSV p. 14). Als voor waar genomen getuigen deze zaken van een zekere inzet voor de gemeenschap, maar ze lijken niet van dien aard dat ze u bijzonder in de aandacht zouden doen staan zodanig dat u louter hierom in het vizier van anti-Ahmadi sujetten zou komen.*

Ook in België hebt u geen activiteiten ondernomen die u bijzonder in de aandacht doen staan. U verklaart dat u paraat staat voor het uitvoeren van liefdadigheidswerk, en luistert naar speeches en dergelijke, zonder een specifieke functie binnen de gemeenschap te hebben (CGVS p. 13, 14). U legt ook allerhande documenten voor om deze zaken te staven (document 5, 6, 10, 11). U geeft ook aan dat u twee Pakistaanse vrienden in België hebt proberen bekeren tot de Ahmadi strekking van de Islam, zonder negatieve reacties (CGVS p. 16). Wederom wijzen deze zaken op uw geloofsovertuiging, waaraan niet wordt getwijfeld, maar op zich volstaan deze activiteiten niet om een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofd te doen ontstaan.

[...]

Betreffende verificatie door de Ahmadi-gemeenschap in België van vervolgingsfeiten die in Pakistan zouden plaatsgevonden hebben, blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd dat het verificatieproces van vervolgingsfeiten in Pakistan verschillende stappen kent, waarbij de nationale gemeenschappen contact opnemen met het kantoor in Londen, dat op zijn beurt dan contact opneemt met de geloofsgemeenschap in Pakistan. Antwoord op verificatievragen wordt op dezelfde wijze via het kantoor in Londen overgemaakt. Voorts blijkt dat de Ahmadi-gemeenschap zelf geen initiatieven neemt om problemen of incidenten actief op te sporen, maar slechts de melding van incidenten en problemen door individuele leden nagaat, wat doet besluiten dat deze verificatieprocedures sterk afhankelijk zijn van verklaringen van deze leden. Voorts blijkt uit de informatie dat de gemeenschap stelt dat zij het nodige doet om de relevante bewijsstukken te verzamelen ter onderbouwing van het onderzoek. Aangezien uit het door u voorgelegde attest nergens blijkt op welke stukken of documenten dit onderzoek steunt, dient besloten te worden dat de gemeenschap zich dus gebaseerd moet hebben op uw verklaringen, hetgeen inherent een verregaande subjectiviteit in zich draagt. Gezien er geen objectieve bewijsbronnen werden overgemaakt of toegevoegd aan uw attest kan er dan ook geen doorslaggevende bewijskracht aan dit attest worden verleend. Hierbij dient er ook op gewezen te worden dat de inhoud van het attest dat u voorlegt (document 4) haaks staat op uw eigen verklaringen; dit attest stelt namelijk dat er door mullahs een klacht tegen uw familie zou zijn ingediend, terwijl u zelf stelde dat dit niet zo was, maar dat u enkel te maken kreeg met telefonische bedreigingen en een aanval tegen het huis van de familie in uw afwezigheid (CGVS p. 8, 10)."

Uit de activiteiten van de verzoekende partij voor de Ahmadiyya-gemeenschap in België kan niet worden afgeleid dat zij hierdoor alsnog in het vizier van de Pakistaanse gemeenschap en/of autoriteiten zou komen. Binnen de Ahmadiyya-gemeenschap in België stond de verzoekende partij klaar voor liefdadigheidswerk en luisterde zij naar speeches zonder dat zij een specifieke functie heeft. Zij staaft deze activiteiten met attesten en foto's (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Deze activiteiten kunnen niet worden beschouwd als een functie met een hoog aanzien en/of hoog publiek karakter dat het louter uitoefenen ervan de verzoekende partij zou blootstellen aan een verhoogd risico om persoonlijk het slachtoffer te worden van het geweld tegen de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan.

7.6. Gezien het voorgaande, maakt de verzoekende partij dan ook niet *in concreto* aannemelijk dat zij louter omwille van haar geloofsovertuiging als Ahmadi en/of haar taken en functies binnen de Pakistaanse en/of Belgische Ahmadiyya-gemeenschap persoonlijk een verhoogd risico zou lopen om het slachtoffer te worden van het geweld tegen de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan. De Raad erkent de precare omstandigheden waarin de Ahmadiyya-gemeenschap zich in Pakistan kan bevinden. Uit de uiteenzetting in het verzoekschrift blijkt evenwel niet dat het louter behoren tot de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan op zich volstaat om een gegronde nood aan internationale bescherming aan te nemen.

7.7. De overige door de verzoekende partij voorgelegde documenten zijn niet van aard dat zij de voorgaande vaststellingen in positieve zin kunnen doen ombuigen. Het paspoort en de identiteitskaart van de verzoekende partij (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) staven haar identiteit en nationaliteit, elementen die heden niet worden betwist doch die geen rechtstreeks verband houden met de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten. De rapporten over de situatie van de Ahmadi's in Pakistan en de voorbeelden van anti-Ahmadi-propaganda (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) alsook het artikel van Al Jazeera (verzoekschrift, stuk 4) bevestigen de precare situatie van de Ahmadi's in Pakistan en het geweld en de bedreigingen waarvan zij het slachtoffer kunnen worden, doch tonen op zich niet alsnog aan dat er in Pakistan sprake is van een veralgemeende vervolging van de Ahmadiyya-gemeenschap (zie *supra*). De Canadese, Britse en Australische rechtspraak (verzoekschrift, stukken 5-7) heeft geen betrekking op de verzoekende partij. De precedentenwerking wordt overigens niet aanvaard in het Belgisch recht.

7.8. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

7.9. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.10. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Pakistan zou hebben gekend.

8.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing het volgende: *"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2021 beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_10_EASO_COI_Report_Pakistan_Security_situation.pdf of https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_pakistan_security_situation_20211027.pdf blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.*

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar in het algemeen op enkele lokale uitzonderingen na heeft verdergezet. Zo is er in Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten voor het jaar 2020. De cijfers van de eerste zeven maanden van 2021 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met dezelfde periode in 2020. Volgens experts wordt de periode 2020-2021 gekenmerkt door veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft, waarbij het aantal incidenten en slachtoffers gestaag toeneemt. Het noordwesten van Pakistan wordt terug geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met

de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld. De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig zijn in Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft, waarvan meer dan de helft in rurale gebieden leeft. Volgens ACLED werden er in 2020 33 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 7 aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. PICSS registreerde voor deze periode 10 incidenten. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 82 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 11 en PICSS van 26 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Hoewel er een lichte stijging was van het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in 2020 en 2021, bleef het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie beperkt.

Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van militante organisaties gearresteerd of gedood werden. In 2021 werden verschillende leden van militante organisaties met oorsprong in Afghanistan die verantwoordelijk waren voor een aantal aanslagen in 2020, gearresteerd door de CTD. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land en in Rawalpindi. Er wordt geen melding gemaakt van een interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De stukken toegevoegd aan het verzoekschrift liggen in dezelfde lijn als de door de verwerende partij gehanteerde informatie en zijn dan ook niet van aard aan te tonen dat de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde analyse onjuist en/of achterhaald zou zijn. In deze analyse wordt terdege rekening gehouden met de regionale verschillen inzake het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan, de typologie van het geweld, de betrokken actoren en het aantal burgerslachtoffers in Pakistan in het algemeen en in de provincie Punjab in het bijzonder.

De verzoekende partij brengt geen enkel objectief stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door de verwerende partij gehanteerde informatie onjuist en/of achterhaald zou zijn. Aldus slaagt zij er niet in op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde analyse een ander licht te werpen. Deze analyse vindt steun in de beschikbare informatie, is pertinent en correct en wordt door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Aldus brengt de verzoekende partij geen informatie bij waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer correct zou zijn of dat de commissaris-generaal uit de beschikbare landeninformatie de verkeerde conclusies heeft getrokken.

De verzoekende partij toont aldus niet aan dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verder stelt de Raad vast, in navolging van de commissaris-generaal, dat zij geen persoonlijke omstandigheden aanbrengt die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Punjab in zijn hoofde dermate verhogen dat kan aangenomen worden dat zij bij terugkeer naar Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Ook uit het administratief en het rechtsplegingsdossier blijken geen dergelijke persoonlijke omstandigheden.

8.5. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar de Pakistaanse provincie Punjab een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel, zoals opgenomen in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet *juncto* artikel 1 van het Protocol nr. 12 bij het EVRM, dient te worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Gezien het voorgaande maakt de verzoekende partij geen schending van het gelijkheidsbeginsel aannemelijk en toont zij niet aan dat haar verzoek om internationale bescherming niet op een correcte wijze zou zijn onderzocht.

10. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS